

Sygn. akt VIII C 1740/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach Wydział VIII Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Katarzyna Latała

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Nowek

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2016 roku w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko E. K. (1)

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. na rzecz E. K. (1) kwotę 2 417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

SSR Katarzyna Latała

Sygn. akt VIII C 1740/15

UZASADNIENIE

Storna powodowa pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniosła o wydanie nakazu zapłaty i orzeczenie nim, aby pozwana E. K. (2) zapłaciła na jej rzecz kwotę (...)zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości równej czterokrotności kredytu lombardowego NBP liczonymi od wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów pobranej prowizji od uiszczonej przez stronę powodową opłaty sądowej od pozwu oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W przypadku przekazania sprawy do postępowania zwykłego powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty (...)zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości równej czterokrotności kredytu lombardowego NBP liczonymi od wniesienia pozwu do dnia zapłaty a także o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie (...) zł, kosztów pobranej prowizji od uiszczonej przez stronę powodową opłaty sądowej od pozwu oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, że pozwana zawarła w dniu 20 kwietnia 2000r. z (...) Bankiem będącym poprzednikiem prawnym Banku (...) S.A. umowę bankową o nr klienta (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych we wskazanej umowie. Wobec nie wywiązywania się przez pozwaną z przyjętego na siebie zobowiązania w zawartej umowie, Bank (...) S.A. wezwał stronę pozwana do zapłaty i poinformował jednocześnie, że w przypadku niezastosowania się do przedmiotowego wezwania, wierzytelność zostanie przelana na rzecz (...)

Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. Pozwana nie dokonała zapłaty, wobec czego Bank (...). S.A. zawarł z (...) Niestandaryzowanym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym umowę przelewu wierzytelności, w wyniku której przelał na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy bankowej o numerze klienta (...). Powód wskazał, że w dniu 21 lutego 2014 r. zawarł z pozwaną na czas oznaczony umowę ugody, zgodnie z którą pozwana złożyła oświadczenie wprost o uznaniu co do zasady i co do wysokości wierzytelności przysługującej wierzycielowi pierwotnemu, w wysokości (...)zł i zobowiązał się do jej spłaty wraz z odsetkami umownymi od wskazanej kwoty, począwszy od daty płatności pierwszej raty ugody według stopy procentowej określonej postanowieniami umowy ugody. W przypadku dokonywania wpłaty w wysokości i w terminach określonych harmonogramem ugody wysokość odsetek umownych wyniesie (...)zł. Strony określiły w umowie ugody, że pozwana dokona w uzgodnionych ratach spłaty łącznej kwoty (...)zł.

Powód wskazał, że w dniu 25 września 2014 r. strony zawarły porozumienie co przedmiotowej ugody, w celu zmodyfikowania płatności poszczególnych rat. Zgodnie ze wskazanym porozumieniem pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty (...)zł, na którą składa się kwota bazowa ugody w wysokości (...)zł oraz kwota odsetek umownych naliczonych od kwoty bazowej ugody, od dnia zawarcia ugody, która zgodnie z zapisami porozumienia, w przypadku dokonywania wpłat w wysokości w terminach określonych harmonogramem spłaty wyniesie 8 (...)zł. Strona pozwana dokonała wpłat w łącznej wysokości (...) zł. Na poczet należności głównej zaliczono wpłatę w wysokości 100 zł, a na poczet odsetek umownych kwotę (...) zł. Powód dochodzi kwoty ugody pomniejszonej o kwotę dokonanych wpłat. Wobec niewywiązania się przez pozwaną z postanowień zawartej umowy ugody, została ona wypowiedziana. Powód wskazał, że na dzień złożenia pozwu, zadłużenie strony pozwanej wynosi (...)zł, na które składa się należność główna wynikająca z umowy ugody w kwocie (...)zł oraz skapitalizowane odsetki umowne wraz z odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Na kwotę odsetek umownych naliczoną na podstawie umowy ugody od kwoty bazowej według stopy procentowej określonej postanowieniami ugody, składa się kwota (...)zł, na kwotę odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, obliczoną zgodnie z postanowieniami ugody od kwoty bazowej ugody w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP obowiązującej w dacie powstania opóźnienia, naliczoną od dnia 16 lipca 2015 r. do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa w sprawie, składa się kwota (...)zł. Strona pozwana nie uregulowała ww. kwoty pomimo skierowanego do niej wezwania do zapłaty. Zgodnie z zawartym porozumieniem, w przypadku niespłacenia dwóch kolejnych rat oznaczonych w ugodzie, wierzyciel nabywa uprawnienie do wypowiedzenia umowy ugody z zachowaniem terminu wypowiedziana, a po jego upływie cała pozostała do zapłaty kwota staje się natychmiast wymagalna. Z tych względów nienależyte wykonanie zobowiązania z umowy ugody przez pozwaną stało się podstawą do jej rozwiązania po upływie okresu wypowiedzenia, wskutek czego cała pozostała do spłaty kwota zobowiązania stała się w całości wymagalna w dniu następującym po upływie okresu wypowiedzenia.(k. 2-6).

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2015 r. referendarz Sądu Rejonowego Lublin –Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Kielcach ze względu na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty. (k.7).

Zarządzeniem z dnia 11 grudnia 2015 roku, doręczonym w dniu 12 grudnia 2015 roku pełnomocnik powoda został wezwany do usunięcia braków formalnych pozwu poprzez złożenie pełnomocnictwa wraz z jego odpisem, stosownych dokumentów świadczących o umocowaniu osób, które podpisały pełnomocnictwo do reprezentowania powoda wraz z ich odpisami, uiszczenia opłaty od pozwu w kwocie 563 zł pod rygorem umorzenia postępowania w sprawie oraz do złożenia pozwu wraz odpisem, wszystkich załączników do pozwu wraz ich odpisami.

W dniu stycznia 2016 r. pełnomocnik powoda w wykonaniu ww. zobowiązania złożył do tut. Sądu pozew wraz z odpisem na urzędowym formularzu P, załącznikami do pozwu oraz pełnomocnictwem, odpisem KRS powoda i poświadczoną za zgodność z oryginałem kopią wyciągu z rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonych przez Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział VII Cywilny Rejestrowy. (k.11-32).

Pozwana w odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 17 lutego 2016 r., wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu swojego stanowiska podniosła brak legitymacji

czynnej powoda, bowiem nie załączono do pozwu dokumentu, z którego wynikałoby, że wierzyciel pierwotny przeniósł na powoda wierzytelność przysługującą mu wobec strony pozwanej. Strona pozwana podkreśliła, że nie stanowi dowodu nabycia wierzytelności wynikającej z umowy z wierzycielem pierwotnym odpis umowy sprzedaży z dnia 25 czerwca 2013 r. oraz wydruk nazwany „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, a to z tego powodu, że sama umowa przelewu wierzytelności jest pozbawiona czytelnej listy wierzytelności. Z treści umowy wynika, że dotyczy one szeregu wierzytelności ujętych zbiorczo (...)i (...). Ponadto umowa określając przedmiot sprzedaży odsyła do załączników 2 i 3, które według twierdzeń pozwu były sporządzone w formie papierowej, ale nie zostały przedłożone przez powoda nawet w części. „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” nie stanowi załącznika do umowy przelewu wierzytelności i wbrew twierdzeniom zawartym w pozwie nie może go zastępować, nie jest w umowie wymieniony i nie jest podpisany przez strony umowy przelewu wierzytelności, nie może być z tego powodu uznany za dokument o jakiegokolwiek mocy prawnej i dowodowej. Pozwana wskazuje ponadto, że w przedmiotowej umowie przelewu wierzytelności strony postanowiły, że wykorzystanie danych osobowych zawartych w umowie jest możliwe w celu dochodzenia roszczeń przez nabywcę (pkt 15.5 umowy). Ponadto pozwana podniosła, że powód nie dołączył do pozwu umowy zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym ani wezwań do zapłaty, pomimo, że powołuje się na ich treść w uzasadnieniu pozwu. Nie przedłożył również dowodu zapłaty ceny wierzytelności stanowiącej zgodnie z treścią umowy przelewu warunek ich skutecznego nabycia (pkt 17.6 i 17.7 umowy). Nie wykazał, że umowa przelewu wierzytelności została podpisana przez osobę umocowaną do reprezentowania wierzyciela pierwotnego, bowiem do pozwu nie dołączono stosownego pełnomocnictwa do zawarcia przedmiotowej umowy w imieniu banku. Pozwana wskazała, że podstawą dochodzonego roszczenia nie może być również umowa ugody z dnia 21 lutego 2014 r., która może odnosić się jedynie do stosunku prawnego istniejącego wcześniej między stronami, ponieważ umowa ugody nie tworzy nowego stosunku prawnego i nie może stanowić samodzielnej nowej podstawy praw i obowiązków. Ponadto pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Pozwana podniosła, także, że jej oświadczenie zawarte w ugodzie z dnia 21 lutego 2014 r. nie może być uznane za zrzeczenie się zarzutu przedawnienia, ponieważ takie zrzeczenie powinno być przez dłużnika wyrażone w sposób nie budzący wątpliwości, a w treści przedmiotowej ugody nie zawarto klauzuli o zrzeczeniu się przez pozwaną zarzutu przedawnienia.

Pozwana podniosła także, iż powód nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia, nie wykazała za jaki okres dochodzi wskazanych w pozwie odsetek. Ponadto nie udowodnił również, że skutecznie wypowiedział ugodę z dnia 21 lutego 2014 r., a tym samym tego, że cała wierzytelność mogła być postawiona w stan natychmiastowej wymagalności i kiedy to nastąpiło. (k. 41-44).

W piśmie procesowym z 14 marca 2016 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, wskazując dodatkowo, że na podstawie zawartego w dniu 25 września 2014 r. porozumienia do ugody z dnia 21 lutego 2014 r. dokonał aktualizacji pozostałej do spłaty kwoty przez stroną pozwaną. W związku z niewywiązywaniem się pozwanej z zawartej ugody, została ona wypowiedziana przez powoda w dniu 11 czerwca 2015 r. Następnie powód pismem w dniu 20 sierpnia 2015 r. wezwał pozwaną do zapłaty pozostałej kwoty. Pozwana nie dokonała zapłaty żądanej kwoty. Powód podniósł również, że pozwana przez podpisanie umowy ugody uznała dług, a tym samym utraciła możliwość podnoszenia zarzutów, którymi dysponowała w stosunku do wierzyciela pierwotnego. (k. 56-60).

Strona pozwana w piśmie procesowym z dnia 23 marca 2016 r. podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie, dodatkowo wskazując, że powód nie wykazał kiedy wypowiedzenie ugody doszło do strony w taki sposób, by mogła zapoznać się z jego treścią, a tym samym kiedy wierzytelność mogła być postawiona w stan natychmiastowej wykonalności, co wskazywałoby na to kiedy pozwana popadła w zwłokę. Powyższe ma wpływ na brak możliwości zweryfikowania kwoty dochodzonej pozwem. Ponadto podniosła, że pomimo powoływania się przez powoda na treść aneksu z dnia 25 września 2014 r., niniejszy dokument nie został dotychczas przedłożony w sprawie. (k. 64-97).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Umową przelewu wierzytelności z dnia 25 czerwca 2013 r. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. zakupiła od Banku (...) S.A., następcy prawnego (...) Bank S.A. pakiet wierzytelności pieniężnych.

dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z dnia 25 czerwca 2013 r. k. 25 – 30
- wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji . k. 31
- wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Cywilny k. 18 -20.

Pozwana E. K. (2) w dniu 21 lutego 2014 r. zawarła powodem umowę ugody, w której powód oświadczył, że nabył od Banku (...) S.A w oparciu o umowę przelewu wierzytelności z dnia 25 czerwca 2013 r. wierzytelność pieniężną wobec pozwanej wynikającej z umowy Limit kredytowy w rachunku depozytowym z dnia 20 kwietnia 2000 r. zawartej z (...) Bankiem S.A. (przejętej przez (...) w związku z połączeniem z (...) Bankiem S.A.). Wierzytelność na dzień 29 stycznia 2014r. wynosi łącznie (...)zł (§1 ust. 1 zd. 1 ugody). Pozwana oświadczyła, że uznaje wierzytelność opisaną w zdaniu pierwszym i zobowiązała się do jej spłaty na zasadach wskazanych w umowie. (§1 ust. 1 zd. 2 ugody).

Ugodę zawarto na czas oznaczony, od 21 lutego 2014 r. do 21 stycznia 2024 r. (§1 ust. 3 ugody).

Na podstawie przedmiotowej ugody pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty (...)zł na poczet której składa się: kwota (...)zł oraz kwota (...)zł z tytułu odsetek umownych naliczonych, zgodnie ze stopą oprocentowania wskazaną w § 3 ust 1 ugody, poczynszy od 21 lutego 2014 r. od kwoty wierzytelności pozostałej do spłaty (§2 ust.1). Pozwana zobowiązała się do spłaty w 120 ratach , pierwsza rata od dna 21 lutego 2014 r. w kwocie(...)zł, kolejne dwie raty w kwocie(...)zł płatne do 21 każdego miesiąca, kolejne 116 rat w kwocie(...)zł płatne do 21 każdego miesiąca, ostatnia rata w kwocie (...)zł płatna do 21 stycznia 2014 r. (§2 ust.2).

Wierzytelność zostanie powiększona o odsetki umowne liczone od całej wierzytelności i należne wierzycielowi za cały okres trwania ugody (§1 ust. 2 ugody). Oprocentowanie ugody jest stałe i wynosi 9,90% w stosunku rocznym (§3 ust. 1 ugody). Rzeczywista roczna stopa oprocentowania ugody wynosi 10,36%. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania została ustalona przy założeniu, że osoba zadłużona będzie dokonywała spłaty w kwotach i terminach wskazanych w § 2 ust. 2 ugody (§3 ust. 2 ugody).

dowód:

- ugoda z dnia 21 lutego 2014 k. 21-22
- zeznania pozwanej, k. 71-72, protokół z dnia 5 kwietnia 2016 r.

Pismem z dnia 11 czerwca 2015 r. pozwany wypowiedział umowę ugody ze względu na brak spłaty pełnych rat ugody w terminach wskazanych w ugodzie.

Pismem z dnia 20 sierpnia 2015 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty (...)zł w terminie do 27 sierpnia 2015 r. z tytułu niespłaconych rat ugody z dnia 21 lutego 2014 r.

dowód:

- wypowiedzenie ugody z dnia 11 czerwca 2015 r.
- wezwanie do zapłaty z dnia 20 sierpnia 2015 r. k 23

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony sprawie materiał dowodowy w postaci dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony w toku postępowania oraz z wyjaśnień złożonych przez pozwaną, które były spójne i logiczne, korespondowały z przedłożonymi dowodami w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przeciwko E. K. (1) nie zasługuje na uwzględnienie.

Okolicznością bezsporną jest zawarcie przez pozwaną umowy z (...) Bankiem S.A. będącym poprzednikiem prawnym (...) S.A. w dniu 20 kwietnia 2000 r. umowy Limit kredytowy w rachunku depozytowym oraz fakt zadłużenia pozwanej z ww. umowy oraz zawarcie przez strony niniejszego postępowania umowy ugody w dniu 21 lutego 2014 r.

Okolicznością sporną jest z kolei, czy powód wykazał wierzytelność dochodzoną pozwem oraz czy owa wierzytelność była wymagalna.

Odnosząc się do zarzutu strony pozwanej dotyczącego niewykazania legitymacji procesowej czynnej przez powoda, zgodnie z przepisem art. 509 § 1 k.c. wierzyciel ma prawo przeniesienia wierzytelności na osobę trzecią bez zgody dłużnika. Przepisy prawa ani umowa nie dla skuteczności umowy przelewy nie wymagają wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia ani zawiadomienia o przejściu.

Przedmiotem przelewu co do zasady może być wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Powinna ona być też w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana) Jak wskazał to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 maja 1999 r. III CKN 423/98 (Biuletyn Sądu Najwyższego 2000/1 str. 1) konieczne jest wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. Wymaga się oznaczenia stron tego stosunku zobowiązaniowego oraz przedmiotu świadczenia.

W realiach tej sprawy brak zindywidualizowania wierzytelności przedmiotową umową cesji czynił niemożliwym uwzględnienie powództwa. Nie można bowiem mieć żadnej pewności, że ramach nabywanych (...)wierzytelności powodowy Fundusz nabył także i tę, o której mowa w pozwie. Należy podkreślić, że nabycia wierzytelności w drodze cesji nie można domniemywać i okoliczność ta powinna wynikać wprost z dokumentów.

W żaden sposób nie da się wywieść faktu nabycia przedmiotowej wierzytelności z wydruku nazwanego „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”

Wydruk ten, niepodpisany przez strony umowy cesji, z całą pewnością nie jest też załącznikiem do tej umowy i w żaden sposób nie potwierdza, że przedmiotem przelewu wierzytelności była także wierzytelność Banku przysługująca względem pozwanej z tytułu umowy o Limit kredytowy w rachunku depozytowym nr (...) z dnia 20 kwietnia 2000 r.

Niniejsza kwestia pozostaje jednakże poza rozważaniami sądu, bowiem pozwana podpisując ugodę w dniu 21 lutego 2014 r. uznała wierzytelność, którą powód nabył od wierzyciela pierwotnego z tytułu niespłaconego zadłużenia z umowy limitu kredytowego nr (...) z dnia 20 kwietnia 2000 r. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 25 czerwca 2013 r. oraz zobowiązała się do jej spłaty na zasadach określonych w umowie ugody. Z tego powodu zarzut strony pozwanej niewykazania legitymacji procesowej jest bezpodstawny.

Odnosząc się do podnoszonego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, wskazać należy, że zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Przepis art. 120 § 1 k.c. stanowi, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Nie ulega zaś wątpliwości, iż dla należności dochodzonych niniejszym pozwem termin przedawnienia wynosił trzy lata, albowiem były to roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez zarówno przez wierzyciela pierwotnego (...) Bank S.A, jego następcę prawnego Bank (...) S.A. oraz nabywcy wierzytelności – cesjonariusza (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.. Zgodnie z twierdzeniem powoda zawartym w uzasadnieniu pozwu oraz z treścią załączonego wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego przedmiotowa wierzytelność została sprzedana (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.. W dniu 21 lutego 2014 r. pozwana podpisała z powodem ww. umowę ugody.

Powód wystąpił z powództwem do Sądu w dniu 22 października 2015 r. domagając się zasądzenia na jego rzecz od E. K. (1) kwoty (...) zł.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 kwietnia 2008 r. (III CSK 302/07) do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością. Przywołany pogląd dodatkowo uzasadnia przyjęcie dla roszczenia objętego żądaniem pozwu trzyletniego terminu przedawnienia.

Wprawdzie powód nie był stroną umowy z pozwaną, a jedynie nabył wierzytelność w drodze umowy cesji z dniem 25 czerwca 2013 r.. Dla oceny terminu przedawnienia ta okoliczność nie ma znaczenia, bowiem zgodnie z art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Oznacza to, że pozwana także przeciwko powodowi jako nabywcy wierzytelności może podnosić zarzut przedawnienia. W przedmiotowej sprawie powód wykazał, że pozwana przez podpisanie umowy ugody, uznała dług a tym samym w sposób dorozumiany zrzekała się z zarzutu przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z poglądem prezentowanym w doktrynie, w przypadku, w którym uznanie długu następuje w formie ugody pomiędzy stronami – wówczas nawet jeśli strony nie zawarły postanowień dotyczących zrzeczenia się zarzutu przedawnienia, przyjmować należy, że następuje ono w sposób dorozumiany (zob.: T. Partyk „Uznanie długu jako oświadczenie o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia”, LEX/el 2015). Zrzeczenie się przez dłużnika zarzutu przedawnienia stanowi jego oświadczenie woli, które może być złożone w dowolnej formie, a nawet w sposób dorozumiany, przy czym musi to być akt świadomy i celowy, zmierzający do skutków materialnoprawnych określonych w art. 117§2 k.c. (zob.: T. Partyk, „Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia jako oświadczenie woli dłużnika”. LEX/el. 2015)

W wyroku z dnia 4 grudnia 2014 r (I ACa 248/14) Sąd Apelacyjny w Lublinie stwierdził, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia jest jednostronną czynnością prawną, która wywołuje skutki prawne ex nunc. Jest to wykonanie prawa kształtującego. Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia jest oświadczeniem woli, do którego należy stosować wszelkie reguły dotyczące składania oświadczeń woli. Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia wywołuje zatem skutki prawne, gdy doszło do drugiej strony w taki sposób, iż mogła zapoznać się z jego treścią. Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia jest jednostronnym oświadczeniem woli i może ono stanowić element składowy ugody. Nie wymaga żadnej szczególnej formy, aby było skuteczne. Może być dokonane w sposób wyraźny lub dorozumiany, poprzez każde zachowanie się dłużnika, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Jednakże przy ocenie zachowania się dłużnika należy zachować ostrożność mając na uwadze fakt, że w rachubę może wchodzić tylko uznanie długu, zarówno właściwe, jak i niewłaściwe. O ile uznanie właściwe dokonane po upływie okresu przedawnienia z reguły połączone jest ze zrzeczeniem się zarzutu przedawnienia, o tyle uznanie niewłaściwe uznawane jest jedynie za oświadczenie wiedzy, aczkolwiek zawarcie ugody, w której pozwany uznał przedawnione roszczenie, uznawane jest za zrzeczenie się zarzutu przedawnienia (podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015, sygn. akt IIPK 77/14).

Z tych względów zarzut przedawnienia złożony przez pozwaną był nieuzasadniony.

Powództwo w niniejszej sprawie uległo jednakże oddaleniu, a to z uwagi na fakt uwzględnienia podniesionego przez pozwaną zarzutu niewykazania wysokości roszczenia oraz niewykazania, że roszczenie to w całości jest wymagalne.

Zauważyć bowiem należy, iż powód twierdził, że dochodził pozwem od pozwanej kwoty (...)zł tytułem należności głównej (...)zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych od dnia 21 lutego 2014 r. (od dnia zawarcia ugody) do dnia 15 lipca 2015 r. oraz (...)zł odsetek za opóźnienie liczonych od dnia 16 lipca 2015 r. do dnia 22 października 2015 r. (dzień wniesienia pozwu), a wskazane kwoty określone zostały na podstawie Porozumienia z dnia 25 września 2014 r. do umowy ugody z dnia 21 kwietnia 2014 r.

Podkreślić w pierwszej kolejności bowiem należy, iż powód nie wykazał, by cała kwota dochodzona pozwem była wymagalna. Strona powodowa nie wykazała bowiem, kiedy wypowiedzenie umowy ugody z dnia 11 czerwca 2015 r. doszło do pozwanej w taki sposób, aby by mogła zapoznać się z jego treścią, a zatem kiedy wierzytelność mogła być postawiona w stan natychmiastowej wymagalności, co ma znaczenie przy określeniu kiedy pozwana popadła w zwłokę - strona powodowa załączyła bowiem do pozwu wypowiedzenie umowy ugody z dnia 11 czerwca 2015 r. bez zwrotnego potwierdzenia odbioru przedmiotowej przesyłki, a pozwana zaprzeczyła, by takowe pismo w ogóle otrzymała. Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z pisma z dnia 14 sierpnia 2014 r. ze względu na przedłożenie jedynie nie poświadczonych kserokopii tego pisma. W tej sytuacji przyjąć należało, iż z uwagi na nieudowodnienie skutecznego wypowiedzenia umowy ugody umowa ta nadal obowiązuje, a zatem możliwe ewentualnie byłoby zasądzenie kwoty składającej się na raty ugody wymagalne do dnia wyrokowania (raty późniejsze były jeszcze niewymagalne). Stwierdzić jednakże należy, iż na podstawie dowodów zaoferowanych przez stronę powodowa w niniejszej sprawie nie było możliwe zasądzenie nawet rat wymagalnych do dnia wyrokowania. Zauważyć bowiem należy, iż powód w uzasadnieniu pozwu wyraźnie wskazał, że oprócz ugody z dnia 21 lutego 2014 r. (której dokument został dołączony do pozwu) zawarte zostało również porozumienie z dnia 25 września 2014 r., którym to porozumieniem dokonano modyfikacji płatności poszczególnych rat. Powód porozumienia z dnia 25 września 2014 r. nie załączył ani do pozwu ani na późniejszym etapie postępowania. Brak zatem dokumentu w postaci porozumienia z dnia 25 września 2014 r. uniemożliwia ustalenie, jaka była wysokość poszczególnych wymagalnych rat, to jest jaka była łączna wymagalna kwota oraz uniemożliwia ustalenie, jaki był termin płatności rat, a co za tym idzie naliczenie stosownych odsetek. Niewystarczającym dowodem na określenie kwot dochodzonych pozwem, w szczególności wysokości odsetek umownych jest jedyne twierdzenie powoda nie poparte dowodem, w postaci porozumienia, zamiennie nazywanego aneksem z dnia 25 września 2014 r.

Podkreślić bowiem należy, iż zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W ocenie Sądu powód nie wykazał, iż przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej, dochodzona pozwem, a stosownie zaś do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, dlatego co do zasady w postępowaniu cywilnym to powód musi udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość.

Mając na uwadze powyższe, ze względu na niewykazanie wymagalności całości roszczenia oraz wysokości roszczenia w zakresie wymagalnym Sąd oddalił powództwo w całości.

Orzeczenie w zakresie kosztów procesu oparto o przepis art. 98 § 1 i 3 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca proces obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, w tym wynagrodzenie pełnomocnika fachowego strony. Powództwo w stosunku do pozwanej zostało oddalone, zatem należało uznać powoda za stronę przegrywającą sprawę. Koszty procesu, jakie poniosła pozwana w niniejszej sprawie wyniosły kwotę (...)zł, na które złożyły się: 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, (...) zł tytułem wynagrodzenia radcy prawnego (art. 98 § 3 k.p.c. z § 6 pkt 5 Rozp. Min. Spr. z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 2013 poz. 490 z późn. zm.). Skoro powód przegrał sprawę, należało zasądzić od niego na rzecz pozwanego kwotę (...) zł tytułem kosztów procesu, o czym Sąd orzekł w pkt II sentencji.

SSR Katarzyna Latała